

Arrest

nr. 265 083 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat T. DEPOORTERE
Britselei 47-49 / 5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2020 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) en van de beslissing van 2 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. DEPOORTERE verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn en geboren op [...]1984.

Op 2 april 2019 huwde verzoekster in Denemarken met dhr. I. I. van Nederlandse nationaliteit en eveneens van Russische origine.

Op 29 april 2019 werd verzoekster in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarbij zij tot 27 mei 2019 tot verblijf in het Rijk werd toegelaten.

Op 9 juni 2019 poogden verzoekster en dhr. I. I. om het buitenlandse huwelijk te doen erkennen door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout. De ambtenaar van de burgerlijke stand maakte hierop het dossier over aan de procureur des Konings voor advies.

Op 1 juli 2019 werd verzoekster in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarbij zij tot 14 juli 2019 tot verblijf in het Rijk werd toegelaten.

Op 3 februari 2020 verschaftte het openbaar ministerie een positief advies aangaande de erkenning van het huwelijk tussen verzoekster en haar man.

Op 24 februari 2020 werd verzoekster een derde maal in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarbij zij tot 27 mei 2020 tot verblijf in het Rijk werd toegelaten.

Op 17 april 2020 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout ondanks het positief advies van het parket toch de erkenning van het buitenlandse huwelijk omdat het volgens hem om een schijnrelatie zou gaan. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout.

Op 19 augustus 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 248 470 van 29 januari 2021 verwierp de Raad het beroep van verzoekster.

Op 12 november 2020 werd verzoekster in illegaal verblijf aangetroffen in het Rijk, dit naar aanleiding van een adrescontrole.

Op 12 november 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 12 november 2020 nam de gemachtigde eveneens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

« Betrokkene werd gehoord door de politie van Regio Turnhout op 12.11.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw':

Naam : S.

voornaam : A.

geboortedatum: [...]1984

geboorteplaats C.-l. (ASSR)

nationaliteit : Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.11.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Een aankomstverklaring werd op naam van betrokkene ingediend op 01.07.2019. Dit loutere gegeven kan echter niet beschouwd worden als een verblijfsaanvraag. Bij gevolg blijkt niet dat betrokkene haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.08.2020 dat haar betekend werd op 25.08.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het op 29.08.2020 tegen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Rusland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 09.07.2019 deed betrokkene te Turnhout een verklaring huwelijk met I., I. S. Op 17.04.2020 weigerde de stad dit huwelijk te registreren. Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen betekend op 25.08.2020.

Het beroep ingediend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg kan op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van de registratie van het huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van het huwelijk.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Op 09.07.2019 deed betrokkene te Turnhout een verklaring huwelijk met I., I. S. (geboren op [...] te Rusland). Op 17.04.2020 weigerde de stad dit huwelijk te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Volgens het administratief dossier, blijkt dat betrokkene op het zelfde adres verblijft als meneer I. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven, (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een

indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)). Het geeft betrokkene aldus niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het beroep ingediend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg kan op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van de registratie van het huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van het huwelijk.

Betrokkene verklaart niet nog familie of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Op 16 november 2020 diende verzoekster een beroep in bij de Raad tegen voormelde bijlage 13septies en bijlage 13sexies in afzonderlijke verzoekschriften. Bij arrest nr. 248 471 van 29 januari 2021 verwierp de Raad het beroep van verzoekster tegen het inreisverbod aangezien verzoekster niet verscheen ter zitting, noch werd vertegenwoordigd.

Op 19 november 2020 verklaarde de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout de vordering tot erkenning van het buitenlandse huwelijk van verzoekster gegrond en oordeelde dat het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot door alle overheden en instanties in België moet worden erkend. Voormeld vonnis werd per e-mail van 20 november 2020 meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken en bevindt zich in het administratief dossier.

Op 11 december 2020 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als echtgenote van haar Nederlandse man.

Op 2 juni 2021 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.12.2020 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Unie der Soc. Sovjetrep.

Geboortedatum: [...]1984

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] TURNHOUT

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Op 11.12.2020 heeft betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend als echtgenote van de genaamde I.,I. S. (...) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden.

Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet vertrekken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voorzover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 3 jaar genomen op 12.11.2020. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken, dat het inreisverbod werd opgevolgd en/of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/1980. Er werd beroep ingediend tegen dit inreisverbod maar werd verworpen dd. 03.02.2021

Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat haar aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat zij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod is tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging en tot op heden noch opgeheven, noch ingetrokken door het bevoegde bestuur. Betrokkene heeft daarmee geen toegang tot Belgische grondgebied.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene getrouwd is met haar echtgenoot te Denemarken op 02.04.2019. Daarnaast brengt zij echter geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen haarzelf en haar Nederlandse echtgenoot waardoor haar een afgeleid verblijfsrecht moet worden verstrekt, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Er is in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van haar echtgenoot. Betrokkene en haar echtgenoot zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te verlaten. Voor zover zij dit zou wensen staat het haar vrij om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon-of verblijfplaats van betrokkene in het buitenland in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980.

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan deze vaststelling. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, gezien het inreisverbod en gezien er geen buitengewone afhankelijkheid werd bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen voert verweerder een exceptie van onontvankelijkheid aan wat betreft het beroep gericht tegen het inreisverbod. Enerzijds wijst verweerder erop dat verzoekster in het verleden reeds een beroep indiende tegen hetzelfde inreisverbod van 12 november 2020 en dat dit beroep reeds werd verworpen bij arrest nr. 248 471 van 29 januari 2021. Tegen dit arrest werd geen cassatieberoep

ingesteld, zodat de rechtsmiddelen tegen het inreisverbod zijn uitgeput. Verweerder wijst op het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Ondergeschikt wijst verweerder er eveneens op dat het inreisverbod dateert van 12 november 2020 en op diezelfde dag aan verzoekster werd ter kennis gebracht zodat het huidige beroep wat betreft het inreisverbod in elke mogelijke hypothese laattijdig is en dus ook onontvankelijk ratione temporis.

De Raad kan verweerder volgen wat betreft het feit dat de rechtsmiddelen bij de Raad of Raad van State zijn uitgeput aangaande het inreisverbod, zodat verzoekster niet nogmaals beroep kon indienen tegen datzelfde inreisverbod. Het gezag van gewijsde *“houdt het vermoeden van waarheid van een rechterlijke beslissing in dat belet dat de beslissing nog in vraag wordt gesteld door hetzelfde of een ander rechtscollege, door een administratieve overheid of door de partijen in het geding”* (J. DUJARDIN en J. VANDELANOTTE, *Inleiding tot het publiek recht, basisbegrippen*, Brugge, die Keure, 1994, 125). Of nog: het gezag van gewijsde van een jurisdictionele beslissing houdt in dat *“iedere overheid (ook de overheid die geen partij is in het geding) [...] door een dergelijke uitspraak [is] gebonden, d.w.z. dat de overheid geen beslissing meer kan nemen welke in strijd is met de rechtspraak van het rechtscollege of welke deze wijzigt of teniet doet.”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Wolters kluwer, 2014, 983).

Een tweede beroep bij de Raad tegen eenzelfde beslissing is enkel voorzien in de uitzonderlijke situatie zoals bepaald in artikel 39/82, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Thans ligt geen dergelijke situatie voor.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat een “beroep tot intrekking” van een inreisverbod op elk moment kan worden ingesteld, verwacht zij het schorsings- en annulatieberoep bij de Raad met een verzoek tot intrekking, opschorting of opheffing dat aan de minister c.q. de staatssecretaris of de gemachtigde zelf moet worden gericht. De procedure dienaangaande is geregeld in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Verder heeft verweerder ook een punt dat het beroep tegen het inreisverbod, dat hoe dan ook reeds onontvankelijk is om de hierboven vermelde reden, ook manifest laattijdig is.

Ter zitting gedraagt de raadvrouw van verzoekster zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep tegen het inreisverbod van 12 november 2020 is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de tweede bestreden beslissing

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 40bis van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, fair play en vertrouwensbeginsel en van artikel 20 van het VWEU.

Verzoekster licht het eerste middel toe als volgt:

1. *“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.*

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet af doende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

‘De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]’

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 28.04.2021), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

- 2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).*

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

- 3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.*

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

- 4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent,*

concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).
De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod o.a. als volgt geformuleerd: [...]

[...]

7. In het arrest OUHRAMI dd. 26.07.2017 verduidelijkt bovendien het Hof van Justitie hoe artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn moet worden geïnterpreteerd.

Het Hof verduidelijkt daarbij dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft. In casu heeft verzoekster nooit het Belgische grondgebied verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden!

Het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan de DVZ een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod NIET invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.

De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten, dus NIET eerder.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de puntjes 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

“42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. ”

Alle rechtscolleges in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak de door het HvJ gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (de ex tunc werking).

Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

De RvV en de Raad van State hebben de rechtspraak van het Hof van Justitie meerdere malen gevolgd.

Het arrest van de Raad van State nr. 240.394 dd. 11.01.2018, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, is geen grond om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Sinds het arrest Ouhrami vernietigt de RvV zonder voorwerp verklaringen van 9bis-aanvragen wegens een eerder opgelegd (en niet opgeheven of geschorst) inreisverbod. Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr. 195142, 16 november 2017; RvV nr. 197804, 11 januari 2018; RvV nr. 202703, 19 april 2018; RvV nr. 205920, 26 juni 2018). Deze rechtspraak werd bevestigd door de RvS (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de RvS dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest K.A. t. België. In dat arrest stelt het HvJ immers duidelijk dat een derdelands-familielid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie infra).

8.

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie (HvJ) in het arrest K.A. E.A. TEGEN BELGIË dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. ”

Volgens het HvJ verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de belangen van de betrokken Unieburger!

Indien verzoekster zou dienen terug te keren naar haar herkomstland, zou dit de facto betekenen dat haar echtgenoot ook het land zal dienen te verlaten om zich bij verzoekster te voegen. In dat geval zou de Unieburger ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Het HvJ oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het HvJ wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dit is in casu niet het geval. Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.

Het middel is aldus ernstig en gegrond. ”

Vooreerst geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, over het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het fair play beginsel.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Vervolgens ontwikkelt verzoekster haar middel in het licht van het inreisverbod, doch daar kan de Raad, gezien de onontvankelijkheid van dit beroep, niet ten gronde op ingaan. Het kwam verzoekster toe deze argumenten te ontwikkelen in het eerste tijdige beroep tegen het inreisverbod en aanwezig of vertegenwoordigd te zijn ter zitting van 28 januari 2021, waar zij ook had kunnen wijzen op het vonnis van de familierechter van 19 november 2020, daar het inreisverbod - wat betreft de duur- steunt op de weigering van registratie van het huwelijk.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, de weigering van inoverwegingname van de aanvraag gezinshereniging wijst verzoekster op het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie waarin een uitlegging wordt gegeven van artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn. Ze stelt dat het Hof toelicht dat het inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Ze stipt aan dat ze het Belgische grondgebied nooit heeft verlaten en aldus het inreisverbod nooit is ingetreden. Verzoekster stelt dan ook dat het inreisverbod niet door de gemachtigde kan worden ingeroepen als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen. Volgens verzoekster zijn de bewoordingen van het arrest duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, ze citeert daarbij de punten 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest. Verzoekster vervolgt dat alle rechtscollages de door het Hof van Justitie gegeven uitlegging moeten volgen en dit vanaf het ogenblik dat het Hof uitspraak heeft gedaan. De door het Hof gegeven uitleg geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van de bepaling, en dus ex tunc. Volgens verzoekster is de Raad van State de rechtspraak van het Hof van Justitie gevolgd, zo verwijst ze naar het arrest nr. 240 394 van 11 januari 2018, hetgeen geen grond vormt voor het niet in overweging nemen. Verzoekster verwijst ook naar de rechtspraak van de Raad waarbij de Raad beslissingen waarin een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet "zonder voorwerp" werd verklaard omwille van een geldend inreisverbod vernietigde. De Raad stelde in die arresten dat het inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling het grondgebied verlaat en pas dan rechtsgevolgen teweeg brengt. Volgens verzoekster werd die rechtspraak bevestigd door de Raad van State.

Wat betreft de lezing die verzoekster van het arrest Ouhrami maakt, kan de Raad alleen maar vaststellen dat die lezing nogmaals door het Hof van Justitie werd bevestigd in het arrest JZ van 17 september 2020, C-806/18. In dit arrest stelt het Hof van Justitie onder meer als volgt:

"32 In de punten 45 tot en met 51 van het arrest van 26 juli 2017, Ouhrami (C 225/16, EU:C:2017:590), waarvan de verwijzende rechter zich afvraagt wat de strekking is, heeft het Hof in wezen opgemerkt dat uit de uitdrukking „inreisverbod”, de bewoordingen van artikel 3, punten 4 en 6, van richtlijn 2008/115 en de bewoordingen en het doel van artikel 11, lid 1, alsmede uit de opzet van de richtlijn – waarin een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen het terugkeerbesluit en een eventueel verwijderingsbesluit, enerzijds, en het inreisverbod, anderzijds – voortvloeit dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal kan terugkeren op het grondgebied van de lidstaten. Voor het ingaan van een dergelijk verbod wordt dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

33 Daaruit volgt dat het illegale verblijf van een onderdaan van een derde land tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip dat die onderdaan het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat."(eigen onderlijnen)

Opnieuw stelt het Hof van Justitie dat een inreisverbod pas *rechtsgevolgen* teweegbrengt vanaf het tijdstip dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat.

Echter, de Raad kan alleen maar vaststellen dat de Raad van State een aparte lezing geeft aan het arrest Ouhrami en een onderscheid maakt tussen het "bestaan" van het inreisverbod en het ingaan van de duur ervan. Daargelaten de vraag of dit onderscheid enige steun vindt in de voormelde arresten van het Hof van Justitie, is dit de lezing die de Raad van State eraan geeft.

Zo leest de Raad in het cassatiearrest waarnaar verzoekster zelf verwijst nr. 240.394 van 11 januari 2018: *"Afin de donner à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 précitée une lecture compatible avec l'enseignement de la Cour de justice de l'Union européenne relatif à l'article 11 de la directive*

2008/115/CE dont il assure partiellement la transposition, il y a nécessairement lieu d'interpréter le paragraphe 3 de cet article, en ce sens que l'interdiction d'entrée qui « complète » une décision de retour existe et a force obligatoire dès le jour de la notification de la décision d'interdiction d'entrée mais que le délai pour lequel l'interdiction d'entrée a été fixée ne commence à courir qu'après que l'intéressé a effectivement quitté le territoire." (eigen onderlijnen)

Waar verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de Raad, die het zonder voorwerp verklaren van aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van een inreisverbod, waarbij de betrokkene het EU-grondgebied niet had verlaten, vernietigde, kan de Raad enkel vaststellen dat de Raad van State die lijn niet is gevolgd. Zo stelde het cassatiearrest nr. 249.734 van 5 februari 2021: *"In zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie overwogen dat een eventueel inreisverbod een middel vormt "om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten" en dat aan deze doelstelling "afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken". En verder, na verwijzing naar het arrest KA t. België van 8 mei 2018 vervolgt de Raad van State: "Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in het huidige middel aangehaalde bepalingen heeft geschonden door te oordelen dat de verwerende partij ertoe was gehouden de aanvraag om machtiging tot verblijf die tot het bestreden arrest heeft geleid in aanmerking te nemen niettegenstaande het aan huidige verweerder opgelegde inreisverbod."*

Specifiek met betrekking tot het in overweging nemen van een aanvraag om gezinshereniging voor vreemdelingen die onder inreisverbod staan, en die nog geen gevolg hebben gegeven aan hun terugkeerverplichting, heeft de Raad van State de Raad eveneens gecasseerd zeggende: *"In antwoord op een prejudiciële vraag heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, gesteld "dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten". Daarmee heeft het Hof enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. [...]"* En verder stelt de Raad van State in dit arrest: *"Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten."* (eigen onderlijnen)

De Raad kan aldus verzoekster niet volgen waar zij stelt dat de Raad van State heeft aangenomen dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert na het verlaten van het grondgebied. De Raad van State aanvaardt dat standpunt enkel voor de duur, niet voor het bestaan van het inreisverbod en hij koppelt aan het loutere bestaan van het inreisverbod wél reeds rechtsgevolgen, ook al werd geen gevolg gegeven aan de terugkeerverplichting.

Vervolgens gaat verzoekster in op het arrest KA van het Hof van Justitie, waarin wordt gesteld dat een derdelands familielid van een statische Belg die een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 van het VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf in de lidstaat nodig heeft, aangezien dat familielid zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan artikel 20 van het VWEU kan ontleenen. Volgens verzoekster is deze laatste bepaling geschonden. Deze bepaling verzet zich tegen een praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking te nemen om de enige reden dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd. Indien er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de Unieburger, eigen onderdaan, dan zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de unieburger wordt gedwongen het gehele EU-grondgebied te verlaten, waardoor

hem het effectieve genot van zijn voornaamste rechten, die eigen zijn aan de status van Unieburger worden ontnomen. Volgens verzoekster wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept over de belangen van de betrokken unieburger en zou haar terugkeer naar het herkomstland de facto betekenen dat ook haar echtgenoot het land zou moeten verlaten om zich bij haar te voegen. Op die manier zouden hem de voornaamste rechten die verbonden zijn aan zijn status van unieburger worden ontczgd. Verder stelt verzoekster dat indien het inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van redenen van openbare orde, de handhaving van de openbare orde een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU en dit indien er sprake is van een werkelijke, actuele, en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde, hetgeen niet het geval is. In casu is dit niet het geval, aldus verzoekster.

In dit onderdeel van het eerste middel stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster geen voorbehoud maakt op de toepasbaarheid van het arrest KA van het Hof van Justitie op haar situatie. Nochtans heeft de zaak KA betrekking op verzoeken om gezinshereniging met statische Belgen. In het arrest KA heeft het Hof van Justitie een redenering gemaakt die in de lijn ligt van het Zambrano-arrest waarbij wordt gesteund op de rechten verbonden aan de status van unieburger aangezien dat ook om gezinshereniging met een statische Belg ging. In casu echter werd een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van een unieburger die wel gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, met name een Nederlandse echtgenoot die zich in België heeft gevestigd en een E+ kaart bezit, blijkens het administratief dossier. Echter, geen van beide partijen betwist dat het arrest KA in casu toepassing vindt.

Waar verzoekster verder stelt dat de gemachtigde geen onderzoek zou gedaan hebben naar de vraag of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat en of de weigering van het afgeleid verblijfsrecht als gevolg kan hebben dat de Nederlandse echtgenoot het gehele uniegrondgebied moet verlaten, kan de Raad niet volgen. Evenmin volgt de Raad dat de gemachtigde met geen woord gerept heeft over de belangen van de betrokken unieburger. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing immers gemotiveerd dat door het Hof van Justitie in het voormelde arrest KA werd benadrukt dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden en dat voor een volwassene een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar is, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. De gemachtigde motiveert verder dat er in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden is waarom verzoekster niet zou kunnen gescheiden worden van haar echtgenoot. Hij stipt aan dat verzoekster en haar echtgenoot allebei volwassen personen zijn en dat niets erop wijst dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. Indien verzoekster overtuigd is dat het arrest KA toepassing vindt op haar situatie, zoals blijkt uit het verzoekschrift, kwam het haar toe deze motieven concreet te betwisten. Verzoekster laat dit na door gewoon het tegenovergestelde te beweren, namelijk dat de bestreden beslissing inhoudt dat haar echtgenoot "de facto" ook het land zou moeten verlaten om zich bij verzoekster in haar herkomstland te voegen. Waarom dit het geval zou zijn of op grond van welke feiten dit het geval zou zijn, licht verzoekster op geen enkele wijze toe. Het komt aan de Raad niet toe om zelf invulling te geven aan een eventuele concrete omstandigheid die een dergelijk gevolg voor verzoeksters echtgenoot zou hebben. Ook met de louter theoretische uiteenzetting over wat het Hof in de zaak KA heeft uiteengezet aangaande de vraag wat het gevolg is van het feit of het inreisverbod steunde op een openbare ordeproblematiek of niet, toont verzoekster op geen enkele manier de onregelmatigheid van de tweede bestreden beslissing aan.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster op geen enkele wijze toelicht waarom de tweede bestreden beslissing een schending inhoudt van het fair play beginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (dat overigens enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen, niet op inreisverboden), van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Al deze onderdelen van het eerste middel zijn onontvankelijk.

Voor het overige kan de Raad op basis van het verzoekschrift geen schending aannemen van de artikelen 2 of 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel of van artikel 20 van het VWEU.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM

Zij licht het middel toe als volgt:

"9. Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoeker gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn broer en schoonzus en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn familie- en gezinsleven (RvS nr. 78.295, 16 maart 1999, A.P.M. 1999, 64).

De bestreden beslissing is bovendien niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich door te stellen dat verzoekster een inreisverbod heeft en er geen elementen van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie worden voortgebracht.

Verwerende partij kon nochtans op de hoogte zijn van de familiale situatie van verzoekster. Doch deed verwerende partij klaarblijkelijk de moeite niet om na te kijken of er intussen al een vonnis was geveld inzake de erkenning van hun huwelijksakte van Denemarken.

Ondertussen is er namelijk een positief vonnis van de Familierechtbank te Turnhout. Er is aan deze procedure voor de Familierechtbank reeds onderzoek voorafgegaan én de Familierechtbank heeft dan ook besloten dat het huwelijk mocht geregistreerd worden, (stuk 3)

Hieruit blijkt uiteraard dat verzoekster en haar echtgenoot ten overstaan van een gerechtelijke instantie hebben kunnen aantonen dat hun relatie gericht is op het uitbouwen een duurzame levensgemeenschap.

Verwerende partij heeft aldus slechts een zwakke poging ondernomen om rekening te houden met het familieleven van verzoekster.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Verwerende partij moest nagaan of de beslissing het recht op een familie- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moest een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een

afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- *de omvang van de banden in de staat,*
- *de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- *de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

In het tweede middel voert verzoekster aan dat de tweede bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in het gezinsleven nu de bedoeling van de gemachtigde er zou in bestaan om het even welk verblijfsrecht aan haar te weigeren en dat daarvoor niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 8, 2 van het EVRM.

Volgens verzoekster wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd over de voorgebrachte stukken en bevat het geen correcte redenen waarom de beslissing is genomen. Volgens verzoekster ontbreekt de belangenafweging of werd enkel een zwakke poging ondernomen om rekening te houden met het familieleven nu de gemachtigde zich beperkt tot de vaststelling dat er een inreisverbod is en er geen elementen van een afhankelijkheidsrelatie worden voortgebracht. Dit terwijl de gemachtigde op de hoogte kon zijn van de familiale situatie van verzoekster. De gemachtigde heeft evenwel niet de moeite gedaan om na te gaan of er al een vonnis was van de familierechtbank inzake de erkenning van hun huwelijk in Denemarken. Ondertussen heeft de familierechter beslist dat het huwelijk moet geregistreerd worden. Er wordt aldus aangenomen dat hun situatie gericht is op het uitbouwen van een duurzame levensgemeenschap. Volgens verzoekster moest de gemachtigde in zijn fair balance toets rekening houden met de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van herkomst, de omvang van de banden met de staat en de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd. Verder stelt zich ook de vraag of de vreemdeling wist dat, op het ogenblik dat hij het gezinsleven creëerde, zijn gezinsleven van bij het begin onzeker was. Als dat het geval is, dan stelt verzoekster dat er slechts in uitzonderlijke omstandigheden sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In casu staat het vast dat verzoekster een beschermingswaardige relatie heeft met haar echtgenoot. Zoals verzoekster aanvoert, heeft de familierechter bij vonnis van 19 november 2020 geoordeeld dat het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot door alle overheden en instanties in België moet worden erkend. Dit vonnis blijkt niet aangevochten en dit heeft dan ook declaratieve werking waardoor het huwelijk dat verzoekster met haar man heeft afgesloten in Denemarken van in den beginne had moeten worden beschouwd als een werkelijk huwelijk en geen schijnhuwelijk. Ook in het licht van de rechtspraak van het EHRM bestaat er geen twijfel over het feit dat verzoekster haar huwelijk met haar echtgenoot als een beschermingswaardige relatie moet worden beschouwd. Het Hof oordeelt immers dat het begrip 'gezin' zelfs niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet enkel sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster niet kan gevolgd worden in haar standpunt dat de gemachtigde geen moeite heeft gedaan om na te kijken of er intussen al een vonnis is gevelde door de familierechter en dat die rechter heeft geoordeeld dat het huwelijk moet geregistreerd worden. Er blijkt immers uit de tweede bestreden beslissing dat de gemachtigde het huwelijk als zijnde rechtmatig niet langer betwist. De gemachtigde erkent, anders dan in het inreisverbod, de heer I.I. zonder meer als haar echtgenoot. In een dergelijke situatie dient de gemachtigde dan ook niet uitdrukkelijk te motiveren over het vonnis van de familierechter. De gemachtigde is verder ook overgegaan tot een belangenafweging en meent dat, zoals supra aangehaald, niet blijkt dat er elementen zijn van afhankelijkheid die maken dat een van beiden niet over de nodige mentale of fysieke capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afloop van betrokkenes inreisverbod. Hij motiveert eveneens dat verzoekster de mogelijkheid heeft om de opschorting of "vernietiging" (lees intrekking of opheffing, aangezien alleen de Raad een vernietigingsbevoegdheid heeft) van het inreisverbod te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van verzoekster in het buitenland op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Met de loutere stelling dat de gemachtigde slechts een zwakke poging heeft gedaan om rekening te houden met haar gezinsleven, weerlegt verzoekster de motieven van de gemachtigde in de belangenafweging niet.

Waar verzoekster tot slot nog stelt dat in het kader van de belangenafweging door de staat moet rekening gehouden worden met elementen als de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van herkomst?, de omvang van de banden met de staat en de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd, kan zij in theorie gevolgd worden. Maar het kwam verzoekster toe, indien zij op die theoretische elementen wijst, ook concreet te argumenteren waarom haar gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, welke de omvang van de banden zijn met de betrokken staten en welke haar onoverkomelijke hinderpalen zijn om met haar man haar gezinsleven op normale en effectieve wijze uit te bouwen in haar herkomstland. Het komt de Raad niet toe dit in de plaats van verzoekster in te vullen. Wat betreft de vraag of verzoekster en haar man wisten dat, op het ogenblik dat het gezinsleven werd gecreëerd, dit gezinsleven van bij het begin onzeker was en de vaststelling dat volgens het EHRM indien dit het geval is, er slechts in uitzonderlijke omstandigheden sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, kan de Raad herhalen dat het verzoekster toe kwam deze theorie op haar situatie toe te passen.

Op grond van verzoeksters betoog, kan de Raad geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES